

Portré: Interjú Kiss Viktóriával, az Audi Hungária belső ellenőrével és a „Survivor” című TV műsor idei győztesével

Rendhagyó módon az interjú elején egy személyes megjegyzést szeretnék tenni: Mint korábbi években, idén is nagy érdeklődéssel követtem a Survivor című RTL által sugárzott vetélkedőt, mert mindig szép tájakon játszódik és mindig érdekesnek találtam azt követni, hogy melyik játékos milyen stratégiát követ, mi bizonyul végül sikeresnek. Idén számomra külön „fűszert” adott a műsornak, hogy nem volt kérdéses, hogy – belső ellenőrként – kinek szurkoljak: az egyik versenyzőről, Kiss Viktóriáról hamar kiderült, hogy „civilben” belső ellenőr. Most, hogy a pár hete adásba került döntőből kiderült, hogy ő nyerte a vetélkedőt; illetve, hogy nem csak kollégánk, de egyben BEMSZ tag is, egyértelmű volt, hogy meg kell keresnem, részben gratulálni neki, részben megkérdezni, hogy egy interjú keretében megosztaná-e velünk élményeit. Örömmel jelentem, hogy Viktória egyből igent mondott, az alábbiakban közlöm a vele folytatott interjú szerkesztett változatát:

GM: Mindenekelőtt, kedves Viktória: az egyesületi tagság, az elnökség és magam nevében hagy kezdjem azzal, hogy szívből gratulálunk és nagyon büszkék vagyunk Rád! Köszönöm, hogy elfogadtad ezen felkérést az interjúra.

KV: Nagyon szépen köszönöm a gratulációt és a kedves szavakat. Hihetetlenül jól esik, és hálás vagyok, már ezért megérte küzdeni. 5 éve dolgozom a belső ellenőrzés területén, és azóta BEMSZ tag is vagyok, több rendezvényen találkoztunk már. Óriási megtiszteltetés, hogy gondoltatok rám, nagyon szívesen adok ebből az érzésből az olvasóknak, amit átéltem, megéltem ebben a kalandban.

GM: Az első kérdés előtt egy személyes megjegyzés: idén különösen tetszett, hogy nem (vagy csak kevesekre) volt jellemző, hogy a játékosok kivetkőzzenek magukból; volt abban valami morális üzenet, hogy aki sportot űzött abból, hogy átverjen másokat, annak nem sok babér termett. Azt szeretném Tőled kérdezni, hogy volt-e olyan stratégia, amit a kezdéskor (az előtt) elhatároztál és amelyet követél? Kellte ezen menet közben változtatni, módosítani?

KV: A Fülöp-szigetekre egy nagyon tudatosan felépített és előre átgondolt stratégiával érkeztem. A játék első szakaszában, a törzsek háborújában először megfigyeltem az embereket, a viselkedéseket a reakciókat az egész csoportdinamika alakulását. Alapvetően kerültem a konfliktust, de a véleményemet én is elmondtam bizonyos esetekben. Egy igazi jó csapatjátékosként szerettem volna megmutatni azt, hogy miben vagyok ügyes, illetve, hogy

hasznos tagja vagyok a törzsnek a törzsi életben. Mindeközben pedig kerestem a bizalmasaimat, illetve felmértem a legnagyobb riválisokat, és hogy mi lehet a játék végkimenetele. Menet közben a folyamatosan felmerülő új és váratlan helyzetekhez alkalmazkodni kellett és folyamatosan újra tervezni. Minden este átgondoltam a történeteket és számoltam, terveztem, újrateveztem, próbáltam előre prognosztizálni milyen fordulat várható, és a döntéseimnek milyen következményei lehetnek. Egy ponton túl el kell árulnod olyan embereket, akiket nem szeretnél, mert kötődés alakul ki. Talán ez volt a legnehezebb része. Háborúban, együtt megnyert csatákban születnek a legerősebb barátságok, majd az egyéni játékokban újra kell ezt gondolni.

Az egyéni játék részénél előre megterveztem, hogy az első egyéni játékot nem nyerhetem meg (ezt a lányommal itthon megbeszéltük), nem hívhatom fel magamra a figyelmet, mert azonnal hazaküldenek, mint a legerősebb női játékost, úgyhogy ott tudatosan fogtam vissza magam, ami nem volt egyszerű. Sportolóként hajt a versenyszellem, inspirálnak a versenytársak, de itt tudatosan vesztésem kellett. A későbbiekben következő védettségi játékoknál is tudatos stratégiát követtem, ahol az volt a jobb, ha nem mutatom meg előre a tudásomat (pl.: íjászat) hiszen akkor könnyen célponttá válhatok.

GM: Milyen volt belülről megélni ezt a több, mint 40 napig tartó „folyamatot”?

KV: Összességében egy óriási kaland volt, egy olyan utazás, ahol rengeteget fejlődtem, megismertem önmagam, a határait; illetve, hogy szélsőséges körülmények között váratlan helyzetben milyen reakcióim vannak, mikor az ember tényleg visszamegy az ősi „natural” létezéshez és ösztönből cselekszik. Az ösztöneimre próbáltam hagyatkozni a döntéseimnél. Hűnek maradni az értéinkhez bármilyen szélsőséges helyzetben: azt nem könnyű elérni.

38 napot töltöttem bent a szigeten, de már 4 nappal a beköltözés előtt ki kellett repülni és külön-külön hotelszobában tartottak „fogva” minket, ez volt a „tranzíciós” beszoktató fázis, nem mehettünk ki sehova, hogy nehogy találkozzanak a szereplők egymással, csak ételt kaptunk majd utolsó este elvették a telefonunkat és minden személyes holmit, illetve tisztálkodási eszközöket is. Borzalmas és egyben szívszorító volt elköszönni a családomtól, gyerekeimtől, páromtól és elindulni az ismeretlenbe. A forgatást és a kamerák folyamatos jelenlétét megszokni csak egy aprócska dolog volt a rengeteg váratlan kihívás mellett. Mellbevágó és egyúttal sokkoló élmény volt a hőség, a páratartalom, illetve mikor szembesültem azzal, hogy valóban magunknak kell némi bambuszról és pálmalevélről menedéket építeni, és eshet az eső, fújhat a szél, mi ott kint leszünk és nincs hova bemenekülni.

Nem egyszer fordult elő, hogy ömlött éjszaka az eső ránk, mert beszakadt a menedék teteje, és az esőkabátba burkolódzva, magzatpózban, mint a letakart hullák vártuk a nappalt és hogy elálljon az eső. Közben pedig tudtuk, hogy így enni nem tudunk, hisz nem lesz száraz fa és nem tudunk tüzet gyújtani. Éhesen játékba indulni pedig borzasztó volt.

A másik dolog a „kimennék a mosdóba” problémakör volt, ezt nagyon nehéz nőként megélni, hogy több mint egy hónapig az ember úgy végzi a dolgát, hogy semmilyen tisztálkodási eszköz nincs, csak egy ásó és a tengerben tudunk fürdeni.

GM: Voltak a játék során hullámhegyek, -völgyek? Ha igen, melyek voltak ezek? Volt, ami különösen megmaradt (pl.: valami különösen nehéz pont)? Mi segített ezen túllendülni?

KV: Természetesen voltak, rengeteg magasságot és mélységet éltem meg. Kezdődött azzal, hogy életemben nem volt herpeszem, ismeretlen volt számomra ez a betegség, itt a 3. napon kijött és sajnos 32 napig viseltem a számon azt a körülmények, a higiénia hiánya és a páratartalom miatt. Itt megfordult a fejemben, hogy kiszállok, a fájdalom és a seb miatt, illetve hogy tudtam hogy többszázezer ember engem így fog nézni a képernyőn. A Jarakay törzsben (a játék elején a játékosok „törzsekbe” szerveződve küzdöttek egymással) a lányok nagyon rosszul voltak az első néhány nap során, így én ott nagyon megijedtem, hogy ez nem játék, mi jöhet még, mikor törzsi társam, Emma már infúzió volt és másik társam, Zera is elájult. Próbáltam talpon maradni, és 100%-ot nyújtani. A játékokban megélt sikerek hihetetlenül feltöltöttek, a közös és egyéni eredmények óriási löketet adtak. Ugyanakkor minden hajnalban, minden este, és szinte minden percben a gyermekeim hiánya emésztett. A lányom érettségizett, majd ballagott, a fiam is a 8. osztályt fejezte be, mindkettőjük életében olyan napokról maradtam le, amiről egy Anya nem mond le. Hatalmas áldozatokat hoztunk együtt, de természetesen ezt itthon ábeszéljük a gyerekekkel és a családdal. Ez különösen nehéz volt, de a lányomtól kapott levél nagyon sokat segített. A legnehezebb a mentális terhelés volt, az éhezés, a sötétség, a szeretteim hiánya, a különböző állatok, a bizonytalanság, és a folyamatos stressz, amit a taktikázás okozott. Néha a saját értékrendemet meghazudtolva kellett cselekednem, sokszor nehéz volt átállítani a fejemben, hogy ez csak egy játék. Számomra lelkiileg megterhelő volt olyan játékosokra szavazni, akiket megszerettem. A műsorban több mint 90%-ban a komfortzónámon kívül voltam, a határaitam feszegettem, erre volt egy kidolgozott stratégiám, hogy hogyan tudom a negatív gondolataimat pozitívakkal kicserélni, ezt minden nap gyakoroltam, lenyugtattam magam, és ez számos alkalommal segített át azon a bizonyos falon.

GM: Visszatekintve, melyek voltak a sikertényezők, amelyek a győzelemhez vezettek? Általánosíthatóak ezek, vagy személyfüggők? (Pl.: a második helyen záró Zsombor merőben más stratégiát követett és ezzel be tudott jutni a döntőbe, ugyanakkor a végső szavazás a Te megközelítésedet igazolta...)

KV: Nagyon sok összetevőre volt szükség a győzelemhez. Úgy gondolom, koromnál fogva rendelkezem megfelelő élettapasztalattal, alázattal, tisztelettel mások iránt, a sportolói hozzáállásom pedig főként az éhezés elviselésében és a kitartásban segített. A munkám során szert tettem olyan kompetenciákra, mint a flexibilitás, a nyitott kommunikáció szélsőséges és váratlan helyzetekben, a stratégiai gondolkodásmód, mások motiválása, a hibák helyett a megoldások keresése, csoportdinamika megfigyelése, segítőkészség, melyek mind létfontosságúak voltak, hogy csapatban tudjak együttműködni, alkalmazkodni másokhoz. Aztán persze a jó beszerző és kontroller is előbújik az emberből, amikor alkudozni kell, ajánlatot tenni, ultimátumot adni vagy felmérni egy szituáció lehetséges kimeneteleit. Számomra fontos volt, hogy mindenkivel jó kapcsolatot ápoljak.

GM: Az egyik „szépsége” a játéknak, hogy – legalábbis kívülről így tűnt – van egy személyes síkja és egy interperszonális síkja. Az elsőben fontos a fizikai erő, az intelligencia (elsősorban,

mint kombinációs készség), a kitartás. A másodikban fontos a kapcsolatteremtési készség, a meggyőző erő és – megint csak, bár itt elsősorban az érzelmi – intelligencia. Te hogy láttad ezt belülről?

KV: Ezt maximálisan így láttam én is belülről a játékban. A játék első felében igazi csapatjátékosként fontos volt a nyitottság, a problémamegoldási készség (IQ), illetve a fizikai erő és ügyesség is, de nem elhanyagolható a kompromisszumra / konszenzusra való hajlandóság sem. Már itt elkezdődött az érzelmi intelligencia fontossága, hiszen akivel a legrégebbi a kapcsolat ott tud igazi bizalom kialakulni. Az egyesülést követően sokkal inkább szenzibilizálnom kellett magam a kapcsolatok alakulására, ki-kivel mit beszél, és folyamatosan számolnom kellett, a nem várt fordulatokhoz a lehető leggyorsabban alkalmazkodni.

GM: Látsz bármi párhuzamot a játék és a belső ellenőrzés között? (Pl.: személyes integritás, értő figyelem, kitartás, emberismeret, bármi egyéb?)

KV: Természetesen igen. Hatalmas előnyöm volt, hogy folyamatosan elemeztem a folyamatokat, és felmértem, illetve azonosítottam a kockázatokat, és ezeket a rizikókat rangsoroltam magamban, mi az, ami súlyos és kevésbé súlyos, illetve minek milyen következményei lehetnek. Az integritás szerepe óriási, hiszen ehhez a játékhoz tisztában voltam a céloommal, az értékeimmel, mi a fontos számomra és próbáltam ezzel összhangban cselekedni, ami azért nem volt mindig olyan egyszerű. Hoztam én is olyan döntéseket, amelyekre nem vagyok büszke, amit a való életben nem tettem volna meg, de a játék menete megkívánta. A döntőbe a kitartással kerültem, amit szintén a munkának, illetve a sportnak köszönhetek.

GM: Záró kérdés (bár ez részben átfed az előzővel): A tény, hogy belső ellenőrként dolgozol, segített bármiben, jelentett ez (akár egy játék-típusnál, akár a Survivor egészében) valami előnyt?

KV: Az egész játékomra kihatással volt az 5 éves belső ellenőrzéses múltam, a vizsgálatok során szerzett tapasztalataim. Nemzetközi csalásvizsgálóként (CFE) hamar feltérképeztem a helyzetet, figyeltem az emberek működési mechanizmusait, reakciókat, a legapróbb részleteket. Elsőként jöttem rá a hazugságokra és átverésekre, és soha egyetlen esetben sem volt meglepetés számomra a törzsi tanácsok végkimenetele. Büszke vagyok arra, hogy rám soha senki nem szavazott, hogy kiessek a játékból (még Kornél - a játék elején szintén törzsi társam - feladásánál is tudtam, hogy mindhárom Buhawis - egy másik „törzs” - Kornélra szavazott) majd a játék végén 8:2 arányban rám érkeztek a szavazatok, hogy én nyerjem meg a Survivort. Belső ellenőrként megtanulunk ügyesen kérdezni és tudunk kapcsolódni az emberekhez, kortól nemtől és végzettségtől függetlenül ki tudunk alakítani egy bizalmi légkört, ahol mesélnek, megnyílnak és megbíznak bennünk. Én a munkám során is támogatóan járok el a szakterületek felé, hogy ne negatívan éljek meg a vizsgálatokat és ezáltal fel tudom hívni a figyelmet a hiányosságokra. A koncentráció, a külső tényezők kizárása, a fókuszálás és a higgadtság megőrzése jónéhány játékban óriási előnyhöz juttatott. Egyedül nem lehet nagy sikereket elérni, olyan emberekkel kell körül venni magunkat, akik elfogadnak, motiválnak, inspirálnak, egy támogató környezetben lehet a legjobbat alkotni, és én a játék során nagyon sok pozitív támogatást adtam illetve kaptam a társaimtól; ezt együtt nyertük meg, de a végén csak egyetlen

győztes lett. A jó emberismeret, a figyelmesség, a nyitottság és segítőkészség mind-mind hozzájárultak a végeredményhez.

GM: Még egyszer: nagyon büszkék vagyunk Rád és külön köszönöm, hogy elfogadtad ezt a felkérést és ezt az érzést (és a siker egy-két tényezőjét) megoszthatjuk hírlevelünk olvasóival.